

egentlig er det, der ligger til Grund for dette Ændringsforslag. Der er imidlertid en Ting, som man ikke maa overse, nemlig, at disse Forhold ere aldeles forskjellige; thi hvorfor var det, at saavel den næstforrige som den nuværende Indenrigsminister ikke vilde paa tage sig Ansvar for Kassen? Det var netop, fordi de ikke havde dens Bestyrelse. De sagde: Ansvar maa knytte sig til Bestyrelsen, og da vi ikke have denne, kunne vi heller ikke bære blint; men i det Dieblit, de have Bestyrelsen af den, og Indenrigsministeren saaledes bliver en særlig dansk Minister for dette Kongeriget vedkommende Anliggende, kan det vistnok ikke ansees for i allerfjerneste Grad tvivlsomt, at Ansvar maa følge med Bestyrelsen; de vedkommende Ministre sagde netop, at man ikke kunde stille Ansvar fra Bestyrelsen, at de kun ved at faae Bestyrelsen kunde komme til at bære Ansvar, og den nærværende Indenrigsministers Øtringer ere aldeles overensstemmende hermed, og det vilde derfor være aldeles paasaldende at udtale, at Ansvar følger med Bestyrelsen; det er Noget, som er saa ligesom en Selvfølge, og netop den Tvivl, som reises derom, gjør, at jeg for mit Vedkommende ikke ønsker at stemme for Ændringsforslaget. Det er dernæst ligesaameget en Selvfølge, at jeg, hvis jeg nærede en Skygge af Tvivl om, at Ansvar ikke fulgte med Bestyrelsen, aldrig vilde stemme for denne Lov, naar dette ikke udtrykkeligt blev udtalt; men da jeg er fuldkommen overbevist derom, maa jeg ansee det for overflødig og i visse Henseender for betænkeligt at vedtage dette Ændringsforslag.

Man har talt om, at Anskuelserne om denne Kassebeholdning vare saa forskellige og usikre, man siger, Indenrigsministeren kom for en Maanedstid siden med eet Forslag, nu kommer han med et andet, og man kan deraf see, hvor usikre Anskuelserne ere. Men den ærede Taler (Alberti) maa dog virkelig ikke gjøre os vor Stilling vanskeligere, end den virkelig er; et Medlem af Thinget maa dog virkelig ikke rejse Bebrejdelser mod Ministeren, fordi han tager Hensyn til de Anskuelser, der gøres gjældende her i Folkethinget; han maa

ikke forekaste Ministeren som en Uklarhed og Bagelsindighed, at han imødekommer Thingets Ønsker saa meget som muligt og derfor forandrer sit Forslag. Skulde det hende, at Ministrene her i Thinget maatte høre Bebrejdelser, fordi de ikke staae fast og haardnakket paa de Forslag, de engang havde indgivet, hvorledes kunne vi da vente at faae de Anskuelser, vi netop forsøgte, fatte igjennem? Er det da rigtigt at bruge dette som et Vaaben mod Ministeren, og sige, at der er Uklarhed og Usikkerhed med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal? Jeg troer, at man, ved nu at stemme for Ministerens Forslag uforandret, netop bør paaskønne den viste Imødekommen og det Arbejde, som har været forbundet dermed; jeg troer, at man netop derved vil bane Vej for en lignende Fremgangsmaade i andre Sager, og jeg er overbevist om, at de, der have fulgt denne Sag, og have lagt Mærke til Besværligheden ved den, ville indrømme, at der er vundet ikke Ubetydeligt ved det Forslag, der nu foreligger.

Da jeg første Gang havde Ordet, glemte jeg at omtale det Ændringsforslag, der gaaer ud paa, at Reservecassen paa en Million skulde dannes i de første 3 Maaned, efterat Lovforslaget var vedtaget. Jeg anseer denne Bestemmelse for at være betænkelig; thi Ingen af os veed, hvorledes Pengemarkedet vil staae i disse 3 Maaned. Vore Forhold ere saa smaa, at det, at der i en forholdsvis kort Tid skal opkjøbes Obligationer til et Beløb af 1 Million Rbd., strax paavirker Markedet og bringer Priserne til at stige. Vi maae derfor virkelig overlade til Regjeringen at vælge det beleiligste Dieblit, og ikke i den Henseende begrænse den indenfor forholdsvis altfor snevre Grændser. Det kan gjerne være, at der vil være større Fordeel forbundet med at vente noget, end ved strax i Løbet af de første 3 Maaned at gjøre dette Indkjøb; det er Noget, som vistnok er afhængigt af Conjuncturer, Forhold og Omstændigheder, og vi kunne derfor ikke her have nogen bestemt Mening om, hvad der i finantiel Henseende er det Fordeeltigste.